

4445 2. Beh. af Lovf. om Tillægsb. for Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 4446

end den at virke yderst hæmmende og skadelig paa Sagens Gang. Jeg kan derfor ikke se, at der kan være noget Berettiget i at sige, at den Omstændighed, at den forhenværende ærede Minister ikke har gjort Thinget en saadan Meddelelse, er tilstrækkelig Grund til, bortset fra ethvert Realitets-hensyn, at negte Bevillingen. Saaledes som Sagen nu foreligger, idet jeg altsaa hverken kan billige de Grunde, der ere anførte fra det ærede Flertals eller fra det ærede Mindretals Side, befinder man sig unegtelig i en vanskelig Stilling ved sin Stemmegivning. (Stemmer: Hvorfor?) Man befinder sig i en vanskelig Stilling, fordi det ærede Udvalg ikke har forelagt Thinget Sagen oplyst paa en tilstrækkelig Maade. Det ærede Udvalg har jo vel her fremhævet en hel Del Data; men for det Første maa det med Hensyn til disse, fremhæves, at det jo uheldigvis har vist sig, at de for en meget væsentlig Del vare ganske urigtige; thi hvad der er blevet anført i Betænkningen af den ærede Ordfører, blev, som det forekommer mig, paa en Maade, som det aldeles ikke lykkedes den ærede Ordfører at gjendrive, imødegaaet af den ærede forhenværende Minister. Men dernæst er det jo af Udvalgets ærede Flertal ogsaa blevet udtalt, at det netop ikke vilde gaa ind paa Sagen i dens Enkeltheder; det har ikke villet gaa ind paa en gennemgaaende Kritik af Enkelthederne, men har ment, at Undersøgelsen af dem maatte blive Gjenstand for et andet Udvalgs Virksomhed. Men Spørgsmaalet foreligger imidlertid nu engang til Afstemning, man skal stemme om, hvorvidt man vil negte Bevillingen, eller om man vil billige den, og da siger jeg, at, naar jeg er kommen til det Resultat, at jeg vil give Bevillingen min Stemme, er det motiveret af den Betragtning, at det i dette Tilfælde, hvor det jo er givet, at der af den vedkommende Minister er blevet handlet efter bedste Overbevisning og bedste Skjønsomhed — der er jo Ingen, der har draget i Tvivl, at der her selvfølgelig ikke blot ikke kan være Tale om nogen Egenmytte fra hans Side, men der kan jo ingen Tvivl være om, at den ærede forrige Minister har troet paa bedste Maade at ramme det Heles Lær ved sin Fremgangsmaade (Berg: Det Heles Lær?) ja, det Heles Lær, Statens Lær — at det, i et saadant Tilfælde, naar Forholdet var saaledes, og naar det endvidere er givet, at man var kommen i den Stilling, at en Standning af Arbeidet for at forelægge Sagen for Rigsdagen i det følgende Østeraar uundgaalig vilde have paaført Staten meget betydelige Tab,

idet Udsættelse af Benyttelsen af det nye Theater vilde have ført til et Tab af omtrent 25,000 Rd. maanedlig foruden Tabet ved, at man ikke fik Nyttens og Brugen af Theatret, og, naar det endvidere stiller sig saaledes, som jeg indtil videre anser for sikkert, og som i alt Fald ikke er modbevist, at det var umuligt, at man kunde have faaet en Bevilling fra Rigsdagens Side, saa siger jeg, at det først maatte være godtgjort bestemt, at Overfridelserne have været uundvendige, have været grundede i en egenraadig Wille og ikke i Forholdets egen Natur, for at jeg skulde stemme imod Bevillingen. Men det er nu langt fra at være Tilfældet. Det har, saaledes som Sagen ligger for os, været en Kombination af uheldige Omstændigheder, som det skylbes, at Theatret ikke kunde udføres for den engang bevilgede Sum; men det er min Overbevisning, at det ikke er grundet deri, at man er fravegen den Plan, som oprindelig var forelagt, eller at man, saaledes som man har villet paastaa, har givet os et andet Theater end det, det fra Først af har været Meningen at bygge. Min Overbevisning er netop den, at man fuldstændig har fulgt den Plan, der foresvævede os, dengang Theaterbygningens Lov blev vedtagen, og det er Forholdenes egen Magt, der har gjort, at et Theater af den Størrelse, den Bestaffenhed, som der var Tale om, ikke kunde udføres for den Pris, som der var fastsat. Og det er Noget, der paa ingen Maade kan forundre, naar man tænker paa, hvad Theaterbygninger koste i andre Lande, hvor man anvender ligesaa mange Millioner til en Theaterbygning, som man her har brugt Hundredetusinder. — Det vilde være mig meget hjært, om de Herrer kunde tale noget sagtere.

Formanden: De ærede Medlemmers Samtale forstyrrer den ærede Aaler.

Minestad: Det har unegtelig under hele mit Foredrag virket noget forstyrrende paa mig; men hvis dette har været de ærede Herrers Hensigt, maa jeg dog sige, at de ville have bemærket, at det trods dette er lykkedes mig saa omtrent at komme til Ende med mine Betragtninger. Naar man, som jeg sagde, ser, at man i andre Lande bruger omtrent ligesaa mange Millioner ved et Theaters Opførelse, som man herstillands bruger Hundrede Tusinder, saa kan denne Overfridelse ikke undre. Nu har man vel sagt, at det er en urigtig Paastand af det ærede Medlem for Odense Amts 3die Valgfreds (N. Ander-